

Arrest

nr. 90 580 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Mosul in Centraal-Irak. U bent tot het zesde leerjaar naar school gegaan. Vanaf 2010 zou u samen met uw broer (N.) een café beginnen uitbaten zijn. In dit café was er een biljarttafel aanwezig en enkele tafels om te kaarten. Er werden enkel niet-alcoholische dranken geserveerd. Toen u op 14 augustus 2011 samen met uw broer (N.) naar jullie zaak ging, zouden jullie hebben vastgesteld dat er een dreigbrief was achtergelaten. Deze brief was aan u en aan uw broer gericht. Er was in geschreven dat jullie de zaak dienden te sluiten, zoniet zou men jullie allebei vermoorden. De volgende dag zouden jullie de brief

hebben voorgelegd aan de politie van Rachidiya. Men zou jullie gerust gesteld hebben en jullie aangeraden hebben de zaak verder uit te baten, iets wat jullie ook effectief deden. Op 21 augustus 2011 zou u samen met uw vader naar jullie zaak zijn gegaan. Toen (N.) later die avond aankwam in de zaak, zouden jullie naar huis zijn gegaan. (N.) zou nog even opruimen in de zaak om dan ook naar huis te gaan. Toen jullie later die avond helemaal niets meer vernamen van (N.), zouden jullie ongerust zijn geworden. Jullie zouden hebben geprobeerd hem telefonisch te bereiken, evenwel zonder resultaat. Vervolgens zouden jullie terug zijn gegaan naar de zaak. Een groot aantal mensen bleek zich te hebben verzameld vóór jullie zaak. Hierna zouden jullie gezien hebben dat (N.) was doodgeschoten en dat zijn lichaam schotwonden vertoonde. U zou vervolgens naar huis zijn gevoerd door vrienden van uw vader. Het lichaam van uw broer zou men hebben overgebracht naar het ziekenhuis en de volgende dag zou men het hebben begraven. In de volgende dagen zou u uw vlucht uit Irak hebben voorbereid. Op 26 augustus 2011 zou u vanuit Irak naar Turkije gereisd zijn, waar u op 28 augustus 2011 aankwam. Op 1 september 2011 zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 9 september 2011 aankwam. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België. In België zou u op een gegeven moment nabij het opvangcentrum waar u verblijft in elkaar zijn geslagen door enkele onbekende mannen. U zou als gevolg van dit incident naar eigen zeggen getraumatiseerd zijn.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde in de loop van uw asielprocedure incoherente verklaringen af. Bovendien kunnen de door u voorgelegde documenten allerm minst overtuigen. Dit maakt dat uw algehele geloofwaardigheid in ernstige mate in het gedrang komt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Federale Politie na verificatie van zowel uw identiteitskaart als uw bewijs van nationaliteit concludeert dat deze beide documenten kleurenkopieën betreffen. Aldus kan men deze door u ingediende documenten als **vervalste documenten** beschouwen (zie verificatieverslag Federale Politie, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Tijdens het gehoor van 1 maart 2012 werd u geconfronteerd met deze conclusies van de Federale Politie. U bleef evenwel volhouden dat zowel uw identiteitskaart als uw bewijs van nationaliteit 'authentieke' documenten betreffen (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vragen 37-39). Het feit dat u vervalste identiteitsdocumenten voorlegt en na confrontatie met de conclusies in dit verband van de Federale Politie ontkent dat de documenten vervalst zijn, toont duidelijk aan dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van de dreigbrief. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken, nl. in de vragenlijst van het CGVS, liet u optekenen dat in de dreigbrief was geschreven dat jullie zaak 's nachts diende gesloten te worden uit respect voor de 'ramadan' of vasten (zie vragenlijst CGVS, dd. 21 september 2011, p.3). Tijdens het gehoor van 2 februari 2012 werd u gevraagd wat er precies in deze dreigbrief was geschreven. U verwees niet spontaan naar wat u daarover had gezegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen u werd gevraagd of er in de dreigbrief was geschreven dat jullie de zaak 's nachts dienden te sluiten uit respect voor de ramadan, ontkende u dit uitdrukkelijk (zie gehoorverslag CGVS 2 februari 2012, vragen 96 en 97). Tijdens het gehoor van 1 maart 2012 verwees u dan weer wel spontaan naar de passage in de dreigbrief over het sluiten van jullie zaak uit respect voor de ramadan. U werd op uw opeenvolgende incoherente verklaringen gewezen. U antwoordde hierop dat u nooit de bedoeling heeft gehad om te verklaren dat de brief specifiek over de ramadan ging (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vragen 43-46). Deze uitleg kan niet overtuigen. De dreigbrief raakt aan de kern van uw asielrelaas. Dat u hierover dergelijk onduidelijke en incoherente verklaringen aflegde, ondermijnt in grote mate uw geloofwaardigheid.

In ditzelfde verband is het opvallend hoe beperkt uw kennis is van deze aan u persoonlijk gerichte dreigbrief. Zo herinnerde u zich tijdens het gehoor van 1 maart 2012 niet of de naam van jullie zaak al dan niet stond vermeld in deze brief (zie gehoorverslag CGVS, vraag 47), hoewel u tijdens het gehoor van 2 februari 2012 wel spontaan had verklaard dat ook de naam van jullie zaak was vermeld in deze brief (zie gehoorverslag CGVS 2 februari 2012, vraag 96). Ook tekenend voor uw gebrekkige kennis, is dat u eigenlijk niet zeker weet van wie of van welke organisatie de brief precies afkomstig is. U liet in dit verband optekenen dat het wellicht afkomstig was van al-Qaeda. Echter op de vraag of dit dan bleek uit de dreigbrief verklaarde u zich dit niet goed meer te kunnen herinneren. U werd er nog op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u dergelijke cruciale informatie zou zijn vergeten. U beaamde dit, maar voegde eraan toe dat u als gevolg van het incident dat u in België heeft meegemaakt, alles zeer snel vergeet (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vragen 51-54). Deze

uitleg kan niet overtuigen. U legt van dit incident of van de eventuele (medische) gevolgen ervan geen enkel begin van bewijs neer.

Verder heeft u ook een zeer gebrekkige kennis over het incident dat uw broer is overkomen en over wat er daarna is gebeurd. Zo verklaarde u niet te weten of uw vader al dan niet werd ondervraagd door de politie naar aanleiding van de feiten (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vraag 82). U wist evenmin of er getuigen waren van het incident waarbij uw broer was omgekomen (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vraag 96), waardoor u ook helemaal niets wist over de precieze omstandigheden waarin de moord heeft plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vraag 161). Verder kon u ook niet bevestigen of uw vader al dan niet een klacht heeft ingediend naar aanleiding van de moord op uw broer (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vragen 96 en 97). U wist zelfs niet met zekerheid te zeggen wanneer uw broer precies was begraven (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vraag 99). Dat u op al deze fundamentele vragen niet kon antwoorden tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in grote mate aan.

Voorts bleek tijdens het gehoor van 1 maart 2012 dat u zich geen enkele moeite had getroost om in contact te komen met iemand van familie of kennissen in Irak, niettegenstaande het feit dat u tijdens het gehoor van 2 februari 2012 op het belang was gewezen om nog enkele bijkomende documenten te bezorgen aan het CGVS. U verklaarde tijdens dat gehoor uw best te zullen doen om in contact te komen met uw ouders (zie gehoorverslag CGVS 2 februari 2012, vraag 169). Klaarblijkelijk heeft u dus ondanks deze belofte helemaal niets ondernomen. U haalde hiervoor als reden aan dat u van niemand een telefoonnummer had (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vragen 125, 126, 128 en 134) en dat de telefoonnummers van uw eigen familieleden waren afgesloten (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vraag 127). U verklaarde verder ook helemaal niet vertrouwd te zijn met het internet als communicatiemiddel (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vragen 136-140). Voorts verwees u nog naar het feit dat u als gevolg van het incident dat u in België had meegemaakt, vooral wilde rusten en dus geen energie kon steken in het leggen van contacten met mensen in Irak (zie gehoorverslag CGVS, vraag 141). U haalde ook nog aan dat in uw opvangcentrum enkele Irakezen afkomstig uit uw geboortestad Mosul verblijven, maar ook via hen zou u geen contacten hebben kunnen leggen met iemand uit Mosul, naar eigen zeggen omdat tegenwoordig niemand nog iets gratis doet voor iemand anders (zie gehoorverslag CGVS 1 maart 2012, vraag 147). Wat er ook van zij, uit dit alles blijkt dat u, ondanks uw belofte al het mogelijke te zullen doen om in contact te komen met iemand in Irak, en op deze manier dan ook te peilen naar de situatie van uw achtergebleven familie, u helemaal niets heeft gedaan. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees voor vervolging.

Op 21 maart 2012 diende u nog twee bijkomende documenten in: een politieattest (dd.28 augustus 2011) en een overlijdensakte (dd.25 augustus 2011). Allereerst kan u niet aantonen dat beide stukken op u van toepassing zijn aangezien uw eigen identiteitsdocumenten vals zijn. In verband met het politieattest dient daarenboven te worden opgemerkt dat deze een slordig afgeknipte kopie betreft. Aldus kan de authenticiteit en de herkomst van dit document niet worden nagegaan. Bovendien rijzen er ook twijfels over het volgende. Uit de vertaling blijkt immers dat het volgende is vermeld: "Wij bevestigen dat op 14/08/2011 om 10u30 een gewapende groepering behorend tot al Qaeda, de twee broers heeft bedreigd, namelijk (A.A.H.) en (N.A.H.)" (zie vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier, groene map). Nergens uit dit politieattest blijkt dat jullie deze dreigementen via een dreigbrief zouden hebben ontvangen. Op basis van dit attest zou men er eerder van uitgaan dat jullie op 14 augustus om 10u30 een confrontatie hadden gehad met een gewapende bende, iets wat allerminst gebeurd is. Voorts valt op dat dit document op 28 augustus 2011 is opgesteld en ook dat er vermeld was dat het is afgeleverd op jullie verzoek (zie vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is opmerkelijk omdat u tijdens het gehoor van 2 februari 2012 verklaarde dat er geen bewijs van jullie aangifte bij de politie voorhanden was (zie gehoorverslag CGVS 2 februari 2012, vraag 99). Als men ervan uitgaat dat u na het gehoor van 1 maart 2012 het verzoek om het politieattest af te leveren, heeft ingediend, dan is het wel erg vreemd dat dit document reeds op 28 augustus 2011 is opgesteld en gedateerd.

In verband met de overlijdensakte tenslotte dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd blijkt dat met name overlijdensaktes massaal vervalst worden in Irak. Op basis van uw twijfelachtige verklaringen en het feit dat u twee vervalste identiteitsdocumenten heeft ingediend, toont u evenmin aan dat de overledene uw broer betreft.

De kopie van de woonstkaart van uw vader tenslotte verwijst naar uw woonplaats en die van uw vader, dewelke door het CGVS niet in twijfel getrokken worden. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Volgens hem heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een duidelijke beoordelingsfout begaan.

2.1.2. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en is het niet eens met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

Het komt bij hem aan als een schok dat zijn identiteitsdocumenten na controle door de Federale Politie vals bleken. Hij benadrukt dat hij geen uitstaans heeft met opzettelijke vervalsing van documenten. Hij heeft deze niet zelf vervalst en was zich niet bewust van het feit dat hij valse documenten gebruikte. Momenteel is verzoeker bezig bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij afkomstig is van Mosul en dat de gegevens in zijn identiteitsdocumenten correct zijn.

Omtrent de tegenstrijdigheden die door het CGVS worden aangehaald betoogt verzoeker dat deze niet dermate belangrijk zijn dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en stelt hij dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS geloofwaardige informatie gaf. Het CGVS heeft geen blijk gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, heeft ten onrechte onvoldoende zijn problemen erkend en ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die hij opliep in Mosul. Het is algemeen geweten dat traumatische gebeurtenissen kunnen leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijn en een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoeker verwijst naar een aantal passages in de gehoorverslagen van 2 februari 2012 en van 1 maart 2012 en stelt dat hij psycho-medisch niet volledig in staat was om te worden geïnterviewd. Hij haalde meermaals aan dat hij concentratieproblemen had en zich niet goed voelde. Bij de aanvang van het eerste gehoor stortte hij volledig in. Zijn zwakke gezondheid, in combinatie met zijn psychische problemen, bieden een redelijke verklaring voor het feit dat hij op schijnbaar eenvoudige vragen geen accuraat antwoord kon geven. Verzoeker stipt aan dat hij tijdens de gehoren niet werd vergezeld door een advocaat en stelt dat het eerste gehoor in feite niet had mogen worden voortgezet. Het CGVS mag volgens hem geen conclusies trekken op basis van incoherenties die tijdens dit gehoor aan het licht kwamen.

Verzoeker voert verder aan dat het CGVS ten onrechte de authenticiteit van het politieattest en de overlijdensakte in vraag stelt. Het CGVS voerde naar de documenten onvoldoende onderzoek en verschuilt zich achter algemene informatie. Zelfs indien zijn identiteitsdocumenten vals zouden zijn, dan nog kan het CGVS hieruit geen verdere gevolgen trekken en op basis hiervan het politieattest en de overlijdensakte als vals bestempelen. Verzoeker citeert uit de landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het vaak voorkomt dat mensen eerst valse identiteitsdocumenten voorleggen omdat deze snel en goedkoop te verkrijgen zijn en omdat het verscheidene maanden kan duren om een legaal identiteitsdocument te verkrijgen, alsmede dat het voorleggen van valse documenten niet per definitie betekent dat de inhoud ervan niet overeenkomt met de werkelijkheid.

Verzoeker stelt dat hij de twee bijkomende documenten pas verkreeg na het tweede gehoor bij het CGVS en hierover minstens had moeten worden gehoord. Het CGVS had bijkomende informatie kunnen en moeten inwinnen om na te gaan of de stukken al dan niet correcte informatie bevatten over verzoekers identiteit en asielmotieven. De voorgelegde stukken vormen minstens een begin van bewijs. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling en het zorgvuldigheidsbeginsel had het CGVS een grondiger onderzoek moeten wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening moeten houden met verzoekers argumenten en psycho-medische toestand.

2.1.3. Verzoeker betoogt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij is afkomstig van Mosul, een regio waar de veiligheidssituatie volgens de algemene informatie waarnaar het CGVS verwijst weliswaar sterk is verbeterd doch nog niet veilig en stabiel genoeg is.

2.1.4. Verzoeker beroept zich nog op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Gelet op zijn gezegden tijdens de gehoren bij het CGVS kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de bestreden beslissing en deze beslissing is onverenigbaar met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Daar waar verzoeker het CGVS verwijt dat geen bijkomende informatie werd ingewonnen en geen verder onderzoek werd gevoerd, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 11) blijkt dat de identiteitsdocumenten waarvan verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag bediende, na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie niet authentiek werden bevonden. Uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bij het CGVS desondanks, nadat hij werd geconfronteerd met de vaststellingen die door de Federale Politie werden gedaan, bleef vasthouden aan de authenticiteit van deze documenten. Dat hij zich bediende van niet authentieke identiteitsdocumenten en bleef vasthouden aan authenticiteit van deze documenten doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker brengt geen elementen bij die de door de Federale Politie gedane vaststellingen zouden kunnen ontcrachten en betwist in het verzoekschrift niet dat de door hem neergelegde identiteitsdocumenten niet authentiek zijn. Hij beperkt zich tot het louter *post factum* opwerpen van de bewering dat hij niet zou hebben geweten dat de door hem neergelegde identiteitsdocumenten vals waren. Deze blote bewering doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Het spreekt immers voor zich dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij zelf neerlegt ter staving van zijn aanvraag.

Daar waar verzoeker aanstipt dat hij tijdens de gehoren bij het CGVS niet vergezeld werd door een advocaat, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat zijn advocaat niet aanwezig was verweerder niet ten kwade kan worden geduid. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in de oproepingen voor beide gehoren bij het CGVS erop attent werd gemaakt dat hij zich op de dag van deze gehoren kon laten bijstaan door een advocaat, alsmede dat een kopie van de oproepingen voor beide gehoren per fax werd overgemaakt aan de advocaat die ten aanzien van het CGVS haar tussenkomst meldde in het dossier van verzoeker (administratief dossier, stukken 5A, 5B en 6). Het behoort aan verzoeker om de verantwoordelijkheid te dragen inzake de organisatie van zijn verdediging. Indien hij gedurende het gehoor de bijstand van zijn advocaat wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn

verdediging te organiseren. De asielzoeker is vrij te beslissing of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een advocaat tijdens het gehoor.

Verzoeker betoogt dat hij traumatische gebeurtenissen heeft ondergaan en dat hij ten tijde van de gehoren bij het CGVS psychische en medische problemen kende waardoor hij niet volledig in staat was om te worden geïnterviewd. Volgens hem had het eerste gehoor niet mogen worden verdergezet en mag hiermee geen rekening worden gehouden.

Vooreerst dient in dit kader echter te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat zijn psychische en fysieke problemen veroorzaakt of minstens verergerd werden door een incident dat zich in België zou hebben voorgedaan en waarbij hij aan het asielcentrum werd in elkaar geslagen door een groep mensen, doch dat hij dit incident in België niet staft aan de hand van enig begin van bewijs. Nochtans zouden er assistenten van het asielcentrum aanwezig zijn geweest bij deze feiten en hiervan getuige zijn geweest. Bovendien zou verzoeker naar aanleiding van deze feiten herhaaldelijk zijn gehospitaliseerd in België (administratief dossier, stuk 3A, nr.2-35). Dat verzoeker dit incident niet staft klemt nog des te meer daar hij hierover tegenstrijdige en vage verklaringen aflegde. Zo stelde hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat hij ingevolge de slagen die hij kreeg gedurende een week werd opgenomen in het ziekenhuis, terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde dat hij, nadat hij ingevolge de slagen die hij kreeg in het ziekenhuis werd opgenomen, reeds diezelfde dag het ziekenhuis verliet en zijn verklaringen van tijdens het eerste gehoor bij het CGVS ontkende. Tevens bleek verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet in staat om aan te geven wanneer dit incident precies plaatsvond, terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aangaf dat dit plaatsvond ergens in november 2011. Bovendien kon hij niet preciseren of de mannen die hem aanvielen kaal waren, wist hij niet wie de daders waren, waarom hij werd aangevallen en of het geweld was ingegeven door racisme en kon hij evenmin aangeven welke assistenten van het opvangcentrum bij de feiten aanwezig waren (administratief dossier, stuk 3A, nr.2-35; stuk 3B, nr.170-178).

Verzoeker stipt voorts weliswaar met recht aan dat hij bij de aanvang van het eerste gehoor instortte en tijdens beide gehoren herhaaldelijk melding maakte van psychische en fysieke problemen doch hij toont in het geheel niet aan dat hij daadwerkelijk enige psychische of fysieke aandoening vertoonde, noch dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden, noch dat deze problemen van zulke aard zouden zijn dat hij niet in staat was om te worden gehoord of om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt ter ondersteuning van dit alles immers geen medische attesten bij. Nadat hij bij de aanvang van het eerste gehoor bij het CGVS instortte, werd hij bovendien gekalmeerd door een medewerker van het CGVS, werd hij terug rustig, werd voor hem een glas water gehaald en werd gevraagd of het ging (administratief dossier, stuk 3B, nr.26-27). Verzoeker formuleerde geen bezwaar tegen het feit dat het gehoor werd verdergezet en formuleerde evenmin bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor gedurende de verdere loop van het gehoor of tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren voor het overige op een normale wijze zijn geschied en dat verzoeker wel degelijk bij machte was om volwaardige, gedetailleerde en precieze verklaringen af te leggen. Hieruit kunnen geen verdere problemen worden afgeleid.

Daarenboven toont verzoeker niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn beweerde psychische en fysieke problemen zijn verklaringen of de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed.

Gelet op het voorgaande kunnen de door verzoeker aangevoerde psychische en fysieke problemen niet worden aangenomen en kan hoe dan ook niet worden aangenomen dat deze de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kunnen verklaren.

Verzoeker brengt voor het overige geen concrete elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan en onderneemt geen poging ter weerlegging van de bestreden motivering waar deze stelt dat hij (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van de dreigbrief die hij en zijn broer zouden hebben ontvangen en die nochtans de kern raakt van zijn relaas; (ii) een opvallend beperkte kennis vertoonde betreffende (de inhoud van) deze dreigbrief; (iii) een zeer gebrekkige kennis had over het incident dat zijn broer is overkomen en over wat er daarna zou zijn gebeurd. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker laat de bestreden motivering voorts volledig ongemoeid waar deze stelt dat hij, ondanks dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS erop werd gewezen dat het van belang was om nog enkele bijkomende documenten neer te leggen en ondanks dat hij uitdrukkelijke belofde hiertoe de nodige pogingen te zullen ondernemen, tijdens het tweede gehoor bij het CGVS klaarblijkelijk helemaal niets bleek te hebben ondernomen om contact op te nemen met iemand in Irak teneinde de nodige documenten te bekomen en op deze wijze tevens naliel te peilen naar de situatie van zijn achtergebleven familie in Irak. Deze motivering vindt steun in het dossier en blijft, daar zij door

verzoeker in het geheel niet wordt weerlegd, onverminderd overeind. Verzoekers nalatige houding tussen de beide gehoren bij het CGVS getuigt, gelet op het voorgaande, van een gebrek aan medewerking en een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen. Zij doet bijgevolg afbreuk aan zowel de ernst als de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De benevens de reeds hoger besproken identiteitsdocumenten neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 10: documenten).

De kopie van de woonstkaart van verzoekers vader en het postbewijs van TNT bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

Wat betreft het politieattest, dient te worden opgemerkt dat dit slechts wordt bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit klemt nog des te meer daar de inhoud van dit attest niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Dit attest zou immers op 28 augustus 2011 zijn afgeleverd op verzoek van verzoeker en zijn broer, hetgeen niet strookt met het niet-betwiste feitenrelaas volgens hetwelk verzoekers broer zou zijn gedood op 21 augustus 2011, hetzij een week voor het opstellen van het attest, en verzoeker Irak zou hebben verlaten op 26 augustus 2011, hetzij twee dagen voor het opstellen van het attest. Daarenboven is het bevreemdend dat in het politieattest, dat op 28 augustus 2011 zou zijn opgesteld door het politiekantoor van Al Rachidiya, wel wordt bevestigd dat verzoeker en zijn broer twee weken eerder werden bedreigd doch geen melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoekers broer een week voor het opstellen van dit attest zou zijn gedood. Uit de neergelegde overlijdensakte van 25 augustus 2011 blijkt immers dat de aangifte van het overlijden van verzoekers broer door diezelfde politiedienst zou zijn geschied.

Wat betreft de neergelegde overlijdensakte dient daarnaast te worden vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 11) blijkt dat dergelijke overlijdensaktes in Irak op massale wijze worden vervalst. Aangezien de bijgebrachte overlijdensakte *in casu* niet wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig asielrelaas kan hieraan bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht, te meer daar verzoeker zelf heeft nagelaten zich te informeren omtrent de inhoud van deze overlijdensakte. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij niet wist of de doodsoorzaak van zijn broer vermeld staat op de overlijdensakte, hetgeen nochtans het geval is (administratief dossier, stuk 3A, nr.157).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat het neergelegde politieattest en de neergelegde overlijdensakte de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen. Bijgevolg is verzoekers betoog dat hij hierover gehoord had moeten worden niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van informatie bij ter ondersteuning van zijn bewering dat de situatie in zijn regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 11) en zoals door verweerder neergelegd ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat verzoeker bij een terugkeer naar en ingevolge zijn loutere aanwezigheid in zijn regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan, noch dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is

immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, hetgeen, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins het geval is.

2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS